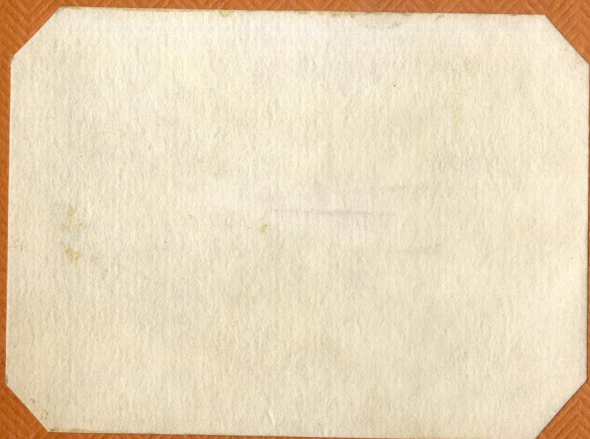

Бохарско

СОЙЧИНЕ КРИЛО

74

кооперативне
в во "Рух"

25

I

C-589

31820

[illegible]

06
ІВАН ФРАНКО

СОЙЧИНЕ КРИЛО

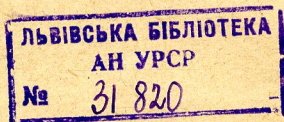
(із записок відлюдка)

КООПЕРАТИВНЕ «РУХ» ВИДАВНИЦТВО
ХАРКІВ—1926

Олександрія
Друкарня Комгоспу
ім. Макиєвського

39540

Укрголовліт 3644/к
Тираж 5000

Кремукрліт 167
Зам. 927

СОЙЧИНЕ КРИЛО

Із записок відлюдка

Завтра новий рік і zarazом сорокові роковини моїх уродин. Подвійний празник. А бодай—подвійний пам'ятковий день. І я надумав стрітити його незвичайно, празнично.

Ха, ха, ха! Празнично! Що таке празничне стрічання нового року? Шумне товариство, молоді жіночі голоси мов срібні дзвоники. Старші панове гудуть мов дуби в теплом вітрі. Світло салону. Звуки фортеп'яна. Хор, пісні, соло... Декламація, брава, оплески. Жарти. «Кришталева чаша, срібная криша»... Наближається північ. Починає бити дванадцята. Всі підносять чарки, вихиляють душком, а батько родини кидає свою додолу. Нехай так пропадає всяка турбота! Бреннь! І раптом гаснуть світла. Всі запирають у собі дух. Бам... бам... бам... Числять до дванадцяти. Най жие новий рік! Най сяє нове щастя! Світла! Музика. Пісні. Нові чарки, нові тости. Поцілуї. Радість і стиски рук... Діти, діти!

Та що балакати! І я там був, мед-вино пив. І я колись стрічав отак цю вродисту хвилю, сміявся і радувався на зустріч тій примані, що зветься новим роком. І до мене простягалися теплі руки, сміялися блискучі очі, шептали солодкі слова не одні малинові уста. І я вірив, мріяв, любив. Тонув душею в рожевім тумані, будував золоті замки на вітрі, вважав окрасою життя те, що було лише конвенціональною¹⁾ брехнею...

Минулося. Сороковий рік життя, так як і тридцять дев'ятий і тридцять восьмий починатиму зовсім инакше. Відлюдком, самотником. Та цим разом поспробую празничніше, краще, гармонійніше розпочати його, як двох попередніх років.

Поперед усього до чорта меланхолію!

Двох попередніх років я ще був новачком у твердій школі самоти. Ще не порвав усіх ниток з минулим і теперішнім. Ще щось тягло мене кудись. У душі ще не вмерла була та мала дитинка, що плаче до мами. Тепер це вже скінчилося. Давні рахунки замкнені, давні рани загоєні. Де колись хвилювало та бушувало, тепер тихо та гладко.

Сьогоднішній празник буде заразом перший тріумф мого нового світогляду, нової життєвої норми. А ця норма—старе Горацієве: *Aequam servare mentem*²⁾.

Без оптимізму, без зайвих надій, бо оптимізм, це признак дитячої наївності,

1) Конвенціональний—звичайний, буденний.

2) Задержати спокійний розум.

що бачить у житті те, чого нема, і надіється того, чого життя не може дати.

Без песимізму, бо песимізм, це признак хоробливої малодушности, це *testimonium paupertatis*¹⁾, яке сам собі виставляє чоловік.

Без зайвої байдужности і без зайвого ентузіазму! Без зайвого завзяття та жорстокости в життєвій боротьбі, але й без недбальства та слямазарности²⁾. У всьому розумно, оглядно, помірковано, і поперед усього спокійно, спокійно, як годиться сороклітньому мужові.

Дурень, хто на порозі сорокового року життя не пізнав ціни життя, не зробився артистом життя!

Я пройшов важку школу, і здається, навчився в ній де-чого. Я погубив багато квітів по життєвій дорозі, похоронив багато ілюзій, та охоронив коштовний плід і виніс його зі всіх катастроф, як Камоєнс свою епопею з кораблекрушення, а це власне ту вміість жити і насолоджуватися життям.

Жити для себе самого, з самим собою, самому в собі!

Життя, це мій скарб, мій власний, єдиний, якого найменшої частинки, одної минутки не гідні заплатити мені всі скарби світу. Ніхто не має права жадати від мене найменшої жертви з того, скарбу, так як я не жадаю такої жертви ні від кого.

Суспільність, держава, народ!... Усе це подвійні кайдани. Один ланцюг укований

1) Свідectво бідности.

2) Слямазарність—розхлябаність.

із твердого заліза—насилля, а другий паралельний із ним, виплетений із м'якої павутини—конвенціональної брехні. Один в'яже тіло, другий душу, а оба з одною метою—опутати, прикрутити, обезличити і упідлати високий, вільний витвір природи—людську одиницю.

Живе, реально живе, працює, думає, терпить і бореться, паде й тріюмфує тільки одиниця. І моя скромна одиниця доходить до того, щоб тріюмфувати по многих і болючих упадках. Тріюмфувати не шумно, со тимпани і органи, щоб шарпати слухи ворогів і будити зависть заavidючих. Це тріюмф дикунів, негідний освіченого чоловіка. Мій тріюмф тихий і ясний, як погідний літній вечір. Мій тріумф не має ворогів і не будить нічиєї зависти. Та він правдивий, глибокий і тривкий. Він не моментальний, не вислід шаленої боротьби і зусилля. Це моє щоденне життя, але піднесене до другого ступня, осяяне подвійним сонцем, напоєне красою й гармонією.

Я витворив собі оте життя, як нездобуту твердиню, в який живу й паную, з якої маю широкий вигляд на весь світ, та яка проте не стоїть нікому на заваді, не дразнить нікого своїм видом і не манить нікого до облоги. Ця твердиня побудована в моїй душі.

Світові бурі, потреби, пристрасти мов щось далеке і постороннє шумлять наді мною, не доходячи до моєї твердині. Я даю тому зверхньому світові свою данину, посвячую йому частину свого життя в

заміну за ті матеріальні і духові добра, що потрібні мені для піддержання свого внутрішнього життя. Я працюю в однім бюроі, зайнятий працею, що напружує мій розум, але не торкає серця. Я поводжуся зі своїми зверхниками і товаришами по бюроу та іншими знайомими чемно, навіть дружньо, але здержано. Всі вони поважають мене, але ніхто з них не має доступу до могого «святая святих», нікому я не відкриваю своєї душі, та й сказати по правді, ніхто з них не виявляє надмірної охоти заглядати в мою душу. Таких надмірно цікавих я вмію швидко висунути по-за клямру своєї знайомости.

І ніхто з тих, що кланяються мені на вулиці, стискають мою руку в каварні, радяться зо мною в бюроі, ані не догадується, що в мене по-за тим конвенціональним, шаблоновим життям є своє, інше, окреме. Ніхто не підозріває в тім сухім формалісті та реалісті духового сибарита, артиста, що плекає одну штуку для штуки—вмілість жити.

Ось тут у тім затишнім кабінеті, обставленім хоч і небагато, та по моїй уподобі, я сам свій пан. Тут світ і поезія мого життя. Тут я можу бути раз дитиною, другий раз героєм, а все самим собою. Зо стін глядять на мене артистично виконані портрети великих майстрів у штуці життя: Гете, Емерзона, Рескіна. На поличках стоять мої улюблені книги в гарних оправах. На постаменті в кутику мармурова подобизна старинної статуї хлопчика, що витягає собі терен із ноги,

а скрізь по столиках квіти—хризантеми, мої улюблені хризантеми різних колірів і різних відмін. А на бюрку розложена тека з моїм дневником. А обік бюрка столик застелений, уквітчаний—їй богу, сьогодні не лише листки барвінку, але й сині його квітки! Штукар мій Івась, це він таку несподіванку придумав для мене. Знає, що я в тім пункті забобонний, вірю, що квіт барвінку на новий рік приносить щастя.

Вірю або не вірю, а так собі. Приємно колисатися в такій надії, мов у гамаці.

А на столику вся холодна кухня. І яблука, і помаранчі, і фіги. І кілька бутельок вина. Самі добірні марки. І два келішки! Ха, ха, ха! Збиточник Івась! Думав, що й вона буде! Що без неї й празник не празник, і новий рік не новий рік. Помилився, хлопче! Минулося моє гречане. Тепер «вона» вже не манить мене до себе, хоч-би й яка була. Попробуємо обійтися без неї. І думаю, що моя радість буде не менша, та в усякім разі глибша, чистіша, як-би була з нею. А то хто її згадає! Здається, й гарна дівчина і говориш із нею, як із другом, а тут на тобі, з її рожевих усток вилетить якесь брутальне слово, якийсь цинічний натяк, або й те ні, а по її лиці мигне якась тінь, щось таке погане, огидливе, і попсує тобі весь вечір, прожене всю радість, розвіє всю поезію.

Від часу моєї останньої романтичної історії, тої там у лісничівці перед трьома роками, на мене не раз находить дивне чуття. Коли до мене сміється, зо мною

говорить, залицяється молода дівчина, особливо брунетка, мені все здається, що шкіра і м'ясо і нерви на її лиці робляться прозорчасті, і до мене вишкіряє зуби страшна труп'яча голова. Іноді в такій хвилі мене всього обдасть морозом. Чи це знак, що я старіюся, чи може щось інше?

Та гов! Який то денний порядок нинішнього вечора я уложив собі? На такі празничні вечори я все укладаю собі наперед денний порядок, з тою, одначе, умовою, що вільно мені зовсім не держатися його. Маю подвійну приємність: укладаючи точку за точкою, смакую в думках кожну з них, а потім, переменяючи їх, люблюся новими комбінаціями в виконанню.

Перша точка: Россінієва увертюра до Вільгельма Теля, виконана на фісгармонії. Моя улюблена композиція—вводить мене звичайно в поважний та при тім бадьорий настрій. Потім оглянемо хризантеми, обнюхаємо геліотропи та туберози в салоні—вони бідні давно ждуть мене і сьогодні, як навмисне порозцвіталися в новій красі. Потім вип'ємо й закусимо. Потім прочитаємо новий нумер «*Neue deutsche Rundschau*», а властиво Уайльдову статтю про Христа. Що то такий майстер стилю і такий хоробливо-новочасний чоловік сказав нового на цю тему? Потім—ах, а яка тепер година?

Сьома! Ну, до дванадцятої на все це буде час. Іще переглянемо свіжі ілюстрації—і *Jugend*—і *Liberum veto*—і Артистичний вісник. Дбають добрі люди за нас гріш-

них, щоб ми не нудьгували. А коли нічого не знайдемо в тій купі паперу, то в нас іще инша розкіш на сьогодні прилагоджена—цілий гарнітур нових валків до фонографу, з піснями і розмовами різних знаменитостей. Послухаю, як із парламентарної трибуни гримить Жоре, як у крузі приятелів розмовляє Габріель д'Аннунціо про потребу плекання краси серед мас народніх, як зі сцени палить словами Елеонора Дузе в ролі Джіоконди, і як цвіркоче в своїм салоні Клео де-Мерод. Правда, бажалось-би...—Тані, ні, ні! Нічого не бажаю. Не слід бажати нічого над те, що здоровий розум показує можливим до осягнення. Печеного леду не слід бажати. Нехай молокососи та фантасти бажують неможливого! Мої бажання повинні йти, і йтимуть рука в руку з можлистю виконання.

Отже потім почне бити дванадцята година і тоді...

Дзінь-дзінь-дзінь!

А це що? Дзвінок у передпокою? В цю пору? До мене хтось? Це не може бути! Ну, розуміється, нікого не приймаю. Хто має право сьогодні вдиратися до мене і заколючувати мені мій порядок і позбавляти мене моїх тихих, чесно зароблених і без нічиєї кривди осягнених радощів?

Тихі кроки в салоні.

— Це ти, Йвасю?

— Я.

— А хто там дзвонив?

— Листонос. Лист до пана радника.

— До мене?

Ось він у мене в руках, той лист. Не лист, а чималий пакет. Адресований не-доладно. Моє ім'я і прізвище—і Львів. Щастя, що нема нікого другого, що на-зивався-б так само, як я. А правда, і др. на переді. А про те видно, що пише хтось...

Та що це? Марка російська і штемпель Порт-Артур! Із Порт-Артура? Це що за диво? Хто там у Порт-Артурі може мати інтерес до мене? Кому там у Порт-Артурі цікаво доносити мені щось? А може то не до мене? Може яка помилка? Може в середині є друга коверта і лист призначений для передачі комусь іншому?

Розкрити коверту і переконатися, це була-би найпростіша річ. Та ні. Нехай іще хвильку полежить. Ось тут передо мною. Запечатаний лист на твоє ім'я, з невідомого місця, писаний невідомою тобі рукою, це все-таки якась тайна, містерія, загадка. Люблю такі містерії, бо моє життя тепер не має ніяких. Моє життя, як проста, широка, вигідна, гарними деревами ви-саджена алея; що веде...

Тьфу! Що це я? З якої речі буду сьогодні згадувати про те, що пишається на кінці тої алеї, на кінці кожної життєвої дороги, чи вона проста алея, чи крута, кам'яниста та вибоїста стежка? Лишімо це, воно нас не мине, а самохіть літати туди нема ніякої потреби.

Але лист! Що в ньому може бути так багато напакковано? Кореспонденція до газети, чи дневник якогось полководця, чи якісь урядові донесення, чи розпорядок останньої волі якого землячка, загнаного

долею аж на край світу та застуканого там війною?

Адресовано, очевидно, жіночою рукою, але це не значить нічого. Такі жіночі адреси криють не раз дуже мужеські інтереси.

Щось тверде в середині. За грубістю верств паперу годі домагатися, що воно таке. Ключик не ключик, монета не монета... Ну, відчинимо та й побачимо.

Де ножиці? А може не відчиняти? Може цей лист, що тепер лежить іще так спокійно і лише принадний своєю таємницею, по відчиненню стратить увесь свій чар, зробиться коробкою Пандори, з якої поповзуть гадюки, що затроять моє життя, знівечать мою твердиню, а що найменше збентежать і розворушать моє нинішнє свято? Адже такий здоровий пакет паперу, то певно не голий папір. Скільки там слів написано! І подумай собі, що іноді досить одного слова, щоб убити чоловіка, щоб навіки або на довгі літа зробити його нещасливим!

Я здавна боюся всяких листів і сам не пишу їх, хіба дуже рідко, в урядових або ділових справах. Кожний лист, це бомба. Може показатися іноді, що це шоколадова бомба, але з верхнього вигляду ніхто не може пізнати, чи та бомба не наладована мелінітом і чи не розірве тебе в найближчій хвилі.

Моя рука тримтить! Якесь холодне чуття пробігає по всьому тілі...

Стій! Це нехибний знак, що лист має якийсь фатальний зміст. Стій! Не руш

його! Як-би я тепер узяв і не розпечатавши кинув його в огонь? Він згорів-би і поніс-би всі свої тайники в безмірний простір, назад туди, відки прийшов. А я лишився-б з утаєним у душі почуттям іще одної нерозв'язаної загадки—та й годі. Нерозв'язана загадка цікавить, навиває жаль або тугу—все те приємні почуття. Розв'язана може зранити або вбити.

Ха, ха, ха! Але я таки порядний боягуз! Чую себе таким певним у своїй твердині за заборонами своєї філософії, серед башт своєї самоти,—і боюся от цього паперового гостя. Навіть коли-б це була бомба кинена злобною рукою, то що вона мені робить? Особисто мене не трафить, а постороннього, дорогого і любого мені не знищить, бо нікого такого, здається, на всім світі в мене нема! А коли так, то чого мені боятися її?

Але чого-ж тримтить моя рука, держачи ножиці? Чого стискається серце якимось тривожним прочуттям?

Так і є! Це якийсь фатальний лист! Без виразного наказу моєї волі, якимось механічним відрухом рука відчинила його. Тонесенький пасочок з краю відкритий. Загадка відкрита—і коли в тебе є ще який арсенал озброєння проти мене, доле, коли ти якраз сьогодні, перед новим роком, із другого кінця світу, з далекого Порт-Артура навела ворожі батареї на мене, то стріляй! Поборемося!

Лист відчинений!

Лист. Не жадна кореспонденція. Нема окремої коверти і ніякої передачі. Значить—до мене. Хто це може писати? Датовано з Порт-Артура в вересні,—як раз чверть року пройшло. Міг-би цей пакетик оповісти де-що, як то йому було перебиратися через японську облогу. Але хто пише?

Підпис. «Твоя Сойка». Що це значить? Ніякої Сойки—боже мій! І сойчине крило в листі!... Та невже-би? Невже вона, та, яку я від трьох літ споминаю між померлими? Та, якої нагле і загадкове щезнення вігнало в гріб її батька, а мене випхнуло з кипучої течії громадської праці і загнало в оцю тиху, відлюдну пристань? Вона в останніх днях нашого товаришування любила називати себе сойкою, і все дразнила мене тою сойкою, що гніздилася перед моїм вікном, поки вона не вбила її. Невже це з тої самої сойки крило?...

Мої руки тримтять ще дужче, як уперед. У грудях ще більший неспокій, голова крутиться. Чого ти, дурне серце? Що тобі? Невже ти не оплакало, не похоронило її? Невже одна поява отих кількох аркушів записаних її рукою, одного засушеного крильця давно вбитої пташини може вивести тебе з рівноваги?

А в тім—є ще рада. В огонь з оцим листом! Від покійників кореспонденції не приймаю.

Дурню, дурню! Мелеш язиком таке, чого не можеш сповнити! Хіба ти здобувся-б на те, щоб тепер, зараз спалити цей лист, її писання, не прочитавши його?

Фаталізм! Листа прочитаю, хоч-би моє серце мало тріснути з гніву, з жалю, чи з обурення.

«Чи тямиш мене?

Ха, ха, ха! Ха, ха, ха!

Тямиш мій сміх? Ти колись любив його слухати. Чув його здалека і приходив до мене. Чи чуєш його тепер через океани, та степи, та гори? Чи тримтить він у твоїм вусі разом із шумом вітру? Чи мерехтить разом із промінням заходового сонця? Ха, ха, ха! Ха, ха, ха!

Чи тямиш мене?

Тямиш ту весну з її пурпуровими сходами сонця, з її теплом і ясністю, з її бурями мов сварки закоханих, з її громами мов крики любих дітей, що пустують у широких покоях? Це я була.

Тямиш той ліс із його полянами і гущавинами, з його стежками й лініями, з його зрубамі та хашами, де стояли високі квітки з тужливо похиленими головками, де до сонця грали тисячі сверщків¹⁾, а в повітрі бриніли міліїони мушок, а в за-тишках гніздилися рої співучих пташок, а по полянах паслися ясноокі сарни, а скрізь розлита була величня гармонія і життя йшло рівним, могутнім ритмом, що передавався душам людським? Тямиш той ліс, мій рідній ліс, якого нема другого на світі? Це не був ліс, це я була.

Чи тямиш мене?

¹⁾ Цвіркунів.

Тямиш ту лісничівку в самій середині того лісу? До неї сходилися всі лісові дороги, як артерії до серця, а з неї виходив лад і порядок і сильна воля на всі окраїни лісу. А в ній кублилося тихе, відлюдне життя старого батька і молодой дівчини. Лунали голосні, різкі, з золотого серця пливучі мужеські слова, і ще голосніші, дзвінкіші сміхи і співи дівчини-пестійки. Тямиш її? Це я була.

Чи тямиш мене?

Тямиш ту поляну, де ми вперше здибалися? Я була в зеленій стрілецькій куртці, з лефошівкою через плече, з готуром¹⁾ свіжо застріленим у торбі, з свиставкою в губах. Тямиш, як ти витріщив на мене очі, побачивши мене? А я розреготалася побачивши твоє зачудування. А ти був у простій блузі, підперезаний ремнем, блідий іще від недавно відсидженої тюрми, з утомленим, помарнілим лицем, з крисатим капелюхом, насуненим на чоло. А почувши мій регіт, ти стрипенувся нараз і зняв капелюх і наблизився і почав звинятися, що без дозволу ходиш по лісі, але тобі веліли лікарі... а ти тільки що вчора приїхав... і власне мав намір представитися татові... і пригадуєш собі мене ще маленькою панночкою... і тямиш мою маму... і вибачайте, що на перший ваш вид так зачудувався... і не сподівався застати вас таким Німродом... А я подала тобі руку і ти поцілував її, і я чула, як твої вуста під чорними вусами тримтіли і горіли, і гадала, що це в тебе гарячка, і просила тебе

¹⁾ Готур—глухар.

провести мене додому... А ти запитав, що я застрілила, і я показала тобі Готура, і ти здивувався, відки тут узявся Готур, і заявив, що ти прожив у тім лісі всю свою молодість і ночував тут нераз із кіньми і вештався скрізь по лісі ранками й вечорами і ніколи не видав ані не чував готура. А я сміючися сказала, що це задля мене завелися тут готури, зваблені моїм сміхом і моїм свистом, і що я чарівниця і прошу тебе берегтися мене. Ха, ха, ха! Пригадуєш тепер? Це я була!

О, я знаю, що ти тямиш мене! Мусиш тямити! Неможливо, щоб ти забув мене! Я-ж сконцентрувала всю силу своєї волі, ввесь вогонь своєї пристрасти, всі чари своєї душі й тіла, щоб на віки, незатертими буквами вписатися в твою тямку. Як добрий режисер я брала до помочи все, що було під рукою: сонце й ліс, пурпури сходу, чари полудня і меланхолію вечора. Оповідання батька і шум лісу. Рев бурі і тихі шепти дружньої розмови. Все, все те була штафажа, були декорації для моєї ролі, яку я хотіла відограти перед тобою, щоб лишити в твоїй душі незатерте, незабутнє, високо артистичне вражіння, таке вражіння, де ілюзія ані на волосок не різнилася від найпоетичнішої дійсності. Ха, ха, ха, пане артисте, вдячний ти мені за мою роль?»

Годі читати! Цього занадто!

Чи ти ворона, що дереш горло своїм ненастанним: «чи тямиш? чи тямиш?» І сама знаєш, що тямлю. Та мабуть не

знаєш, як тямлю. Гарнесенько зібрав усі спомини, як кісточки зі спаленого покійника, зложив їх у штучно точену урну з карнеолію і поставив далеко в куток свого серця. Нехай стоїть, нехай буде, як ozdoba, а не як завада в житті.

А ти з далекого краю простягаєш свою демонську руку, підіймаєш свій воронячий голос і витягаєш ту урну з глибокого закутка душі, відчиняєш і перебираєш кісточку за кісточкою, одягаєш її м'ясом і шкірою, наливаєш кров'ю і соками і надихуєш своїм вогняним, демонським духом. І ще їй регочешся мов упириця і показуєш мені ті постаті і верещиш при кожній своє ненависне: «Чи тямиш мене? Це я була!»

Жінко, демоне! Чого тобі треба від мене? Чого ти завзялася мучити мене? Чи я в своїм житті зробив тобі яке лихо? Я віддав тобі все, що було найкраще в моїй душі, без домішки хоч-би атомика низького, підлого, брудного, а ти погралася моїми святощами і кинула їх у болото. Я вірив у тебе, як у себе самого, а ти кажеш, що лише ролю грала передо мною. Я вкладав усе своє життя, всю свою душу в кожний свій погляд, у кожне своє слово до тебе, а ти хотіла лишити мені лише незабутнє артистичне вражіння!

Жінко, комедіантко, прокляття на тебе! Всі твої слова і сміхи і сльози—все комедія, все роля, все ошука!

Та годі! Я тепер expertus Robertus¹⁾. Тепер ти дармо граєш передо мною свою

¹⁾ Досвідчений Роберт.

ролю, бо я знаю, яка її ціна і яка її вартість. Тепер я міцніше узброєний на твої стріли. Тепер я й сам сиджу за естетичними заборонами, що мов шліфована сталь відкидають від себе всі кулі та гранати фальшивих слів, і сліз, і сміхів.

Говори собі, пиши собі, що хочеш! Я тепер дивлюсь на все оком естета, розпізнаю кожний момент фальшивої гри. І де ти сміятимешся, я байдужно здвигну раменами. І де ти плакатимеш, я засміюся і скажу: «Ні, дитино! Це не так! Тут іще того й того треба до осягнення повної ілюзії». І де ти впадеш у патос, там я скривлю уста і скажу: «Тфі, це вже зовсім злий смак»!

Говори собі! Пиши собі! А я почитаю далі.

«Не сердься на мене, мій Массіно, не сердься на мене!

Тямиш, як я з українського Хоми перехристила тебе на італійського Томассо, а цього здрібнила на Томассіно, а цього вкоротила на Массіно? І як ти тоді сердився на мене за те, що я протягом одної години, між трьома серіями поцілуїв і пестошів тричі перехристила тебе?

Ти все сердився на мене. Твоя любов виявлялася головню сердитістю. Була немов мимовільна, силувана концесія для твоєї пророцької чи апостольської гідності.

Ха, ха, ха! Тямиш, яким пророком і апостолом я пізнала тебе? Як ти не говорив, а благовістив, не кланявся, а снис-

ходив? І це дразнило мене. І я нищечком постановила собі стягти тебе з п'єдесталу—іронією, кпинами, сміхом, жартами. А коли ці способи не помагали, бо в тебе в душі були заборолі пережитого терпіння, то я пустила в діло інші способи—сердечність, щирість і нарешті останній, найсильніший—свою любов. І ти не міг опертися їй, і я побідила. А ти почувуючи свою безсильність супроти мене, супроти того людського, мужеського, що було в твоїй натурі,—сердився на мене, на себе самого, бурчав—і плив за течією. Тямиш це все, Массіно мій?

А проте не сердься, навіть тепер не сердься, коли нас розлучили оці три роки небачення. Не докоряй мені комедіянством! Не докоряй тим, що я грала роль перед тобою! Хіба-ж я могла инакше?

Ти любиш квіти, правда? А приглядався ти їм коли уважно? Пробував вникнути в їх душу, в їх психологію? Ти вчений, вдумливий чоловік, ти повинен-би частенько робити це.

Хібаж-ти не знаєш, що квіти, це кокетерія рослини, що всі оті рожі, геліотропи, хризантеми та туберози те тільки й роблять, що кокетують, грають роль, б'ють на ефект—а все в одній цілі. Ти знаєш, у якій. Вони дразнять наш зір своїми пишними кольорами, лоскочуть наш дотик незрівняною ніжністю своїх листочків та чашечок, бентежать наш нюх різноманітністю та розкішними комбінаціями запахів, яких наша мова не в силі назвати, а наша наука укласифікувати. Але їм іще

цього мало. Вони не задовольняються нашими зміслами, заходять у нашу душу, глибоко торкають наше естетичне почуття нечуваним багатством та різноманітністю рисунка, грацією своєї цілості, приналежністю та таємничістю своїх рухів. Адже геліотроп повертає свою головку за сонцем! Адже інші квіти соромливо стуляють свої чашки в день, щоб сонце не висало з них пахощів, і розхиляють їх аж вечором. Вдумайся в їх психологію, Массіно, і докори їм, що вони грають ролю, що кокетують, що виставляють себе в фальшивій красоті. Хіба-ж вони можуть інакше?

Хіба-ж жінки можуть інакше? Те що вам, твердішим, тупішим видається кокетерією, комедією, це в них найінтимніший, несвідомий вияв їх натури, це в них таке просте і конечне і неминуче, як дихання легкими і ходження ногами.

Не сердся на мене, Массіно мій! Я не винувата, що ти в моєму житті був тим палким сонцем, яке змушує квітку розвинути і розпуститися і відкрити свою чашечку і розлити свої найкоштовніші пахощі.

І признайся одверто, перед самим собою, чи ти тоді не був щасливий? Чи я не була квітчастим оазом у твоєму житті? Чи ти в нашій лісничівці не пережив найкращого літа, яке взагалі випало тобі на долю на твоєму віці?

Ти сам говорив мені це тоді. А тепер, по трьох роках розлуки що скажеш?

Чи осмілишся проклясти те літо за те тільки, що воно минуло? А ти-ж як хотів?

Щоб одне лише твоє щастя зробило ви-
ємок із усього на світі й не минуло ніколи?

Чи осмілишся кинути каменем на
мене за те, що я покинула тебе? Гай, гай,
Массіно, в такім разі камінь упав-би на
тебе самого. Не я покинула тебе, а ти
не зумів удержати мене. От що, небоже!
Ти мав часу шість місяців і не зробив
нічогосінько для того. Хіба-ж я тому винна,
що инший за шість неділь упорався зо
мною краще?

Це я, Массіно, я мала-би право нари-
кати на тебе, проклясти тебе. Адже при-
знайся, по щирости, перед собою самим:
ти не вірив у мене, в мою щирість, у мою
любов. Ти приймав мої пестоші, всі вияви
мойого розбурханого, молодого чуття з
пасивністю сибарита—нехай і так, що
ніжно, вдячно, але не виходячи з по-за
заборولا свого супокою, свого егоїзму.
І я відчула це. Як мене боліло те, того
ти не знав і не відчуєш ніколи, ти по-
ганий егоїсте й сибарите! Але маєш за
це кару! Я покарала тебе, і коли в тебе
є хоч шматочок людського серця в грудях,
ти мусів відчути ту кару, і мусиш іще не
так, не так відчути її!

Та проте, Массіно, не сердься на мене!
Я, караючи тебе, потерпіла сто, тисячу
разів дужче, як ти, і за моє терпіння...».

Кінець речення замазаний, букви роз-
плилися—чи води накапано, чи сліз?

А може її й правда? Може вона під
впливом свого темпераменту, своєї

крови, своєї вдачі робила так, як мусила і не могла инакше?

Ха, ха, ха! Я освічений чоловік — матеріаліст і детермініст, і ставлю таке питання! Я вірю, що в природі ані один атом не порушується инакше, як під впливом неминучої конечности, і я смію ще сумніватися, щоб людина могла поступати не так, як мусить? Не так, як тягне її вічний, неохийний, хоч у цьому разі безмірно скомплікований паралелограм сил!

Це тільки ми гупі й тупі, не розуміючи законів того скомплікованого паралелограму, не добачаючи всіх тих сил, що складаються на його результат, плещемо про вільну волю, про злу волю або самоволю людини. І плачемо, коли рух по перекутні того паралелограму перейде через наше гупе, невидюче, егоїстичне серце і скалічить або бодай болюче торкне його.

Каже, що вона перетерпіла багато...

Каже, що могла-б на мене нарікати, що я не зробив нічогосінько, щоб задержати її, прикувати її до себе. Що я колисався в колисці сибаритства та егоїзму, поки вона розливала передо мною коштовні пахощі своєї першої любови...

Це—гм—це... це таке, що не сьогодні слід про це думати.

Це може затруїти чоловікові не лише передвечір нового року, але навіть розкоші раю.

Ні, про це годі думати! Чоловік не може доходити кожній колоді кінця, а то «і

umrze i nie będzie umiał w to ugodzić»¹⁾), як казав колись Кохановський.

А ми читаймо далі! Може там щось веселіше буде...

«Посилаю тобі сойчине крило. Тямиш ту сойку, що гніздилася на смереці перед самим вікном тої лісової хати, в якій ти проводив літо?

З моєї намови. Я хотіла мати тебе близько себе.

Я що-ранку зі стрільбою на плечі прибігала до твоєї хати, щоб сказати тобі добридень крізь вікно. І що-ранку ота сойка, що гніздилася на смереці проти самого вікна, своїм скрекотом упереджала тебе про мій прихід.

Я зразу полюбила її. Вона була немов моя повірниця, моя служка. Задля неї я щадила весь сойчиний рід у лісі, бо боялася, щоб стріляючи не застрілити її.

Тямиш, як ми нераз обнявшись перед хатою сиділи мовчки, в щасливім забутті, і дивилися на спокійне порання цієї сойки в гнізді? Як вона вичистивши гніздо сідала в ньому і тихими, розумними очима цікаво дивилася на нас, презабавно зазираючи понад крайочок гнізда та повертаючи голову? Її очі мали якийсь магічний вплив на тебе. В таких хвилях ти цілував палкіше, пригортав мене до серця сильніше і з твоїх уст лилися слова, що були для мене мов роса для звяленої квітки. В та-

¹⁾ І вмере і не зуміє в це поцілити.

ких хвилях мені здавалося, що заглядаю в твою душу, а крізь неї в якийсь величній світ, повний чудес і невиданої пишноти.

А потім я почала ревнувати тебе до цієї сойки. Тихо, в глибині душі я почувала глуху заздрість до неї. Мені здавалося, що ти не мене любиш, а її. Її веселий скрекіт будив тебе що-ранку; її тихе порання в гнізді оживлювало тебе; цікавий погляд її очей наповняв тебе чарами, окрилював твої слова. І я зненавиділа її, як свою суперницю.

Не смійся з мене, Массіно! Це правда. Я з часом дійшла до того, що голос сойки—не лише цієї, але всякої взагалі, псував мені гумор, робив мене злою і сердитою. Я чула, що не зможу терпіти її обік себе.

І я вбила її.

Одного ранку я прийшла вчасніше, як звичайно. Хотіла підійти так тихо, щоб ота ненависна сойка не почула мене, щоб мій, а не її голос збудив тебе. Та ні! Ледве я наблизилася на яких п'ятьдесят кроків до твоєї хати, ледве моя зелена сукня показалася на стежці серед сірих дубових пнів, а вже моя суперниця почула мій прихід, побачила мене, вискочила з гнізда і скачучи по гілляці над самим твоїм вікном та злорадно—так мені бачилося—тріпочучи крильми, заверещала своїм хрипливим голосом:

— Кре, кре, кре, кре, кре!

І в тій хвилі я побачила, як із середини твоя рука відсуває вікно. Вона збудила тебе, а не я!

Ні, я не могла стерпіти цього! Я зайшла смерічками за вуголо твоєї хати, підвела стрільбу до ока і поки навісна сойка все ще скрекотала, сидячи на гілці, я вицілила.

Гукнув вистріл, сипнуло в гору дрібненьке пір'я, і моя суперниця, ще тріпочучи крильми й лапками, мов грудка, скотилася вниз.

Ти вибіг із хати. Ти був увесь блідий. Побачивши мене, ти не всміхнувся, не простяг мені, як звичайно, обох рук, тільки з якимось докором у голосі запитав:

— Манюсю, а це що таке? Ти забила нашу сойку?

А в мене в хвилі вистрілу вже зайшла реакція в душі. Мої руки дрижали. Я вхопила мертву пташину і почала цілувати її закривавлену головку. Потім розплакалася.

Тямиш, як ти обтирав мені сойчину кров із уст і цілував мої уста і вцитькував мене? А того таки й не допитався, за що я забила сойку.

А на обід ми з'їли її смажену. І сміялися. Тямиш? Але я тоді вже знала, що нам не бути в парі, що та сойка, то наша розлучниця.

Я заховала її крильця, поклала їх між обложки і картки свого молитовника і не розставалася з ними ніколи. Отак зомною заїхали вони аж сюди, до Порт-Артура.

А тепер посилаю тобі одно з них. Здається мені, що це летить до тебе половина моєї душі. А як одна половина

залетить, то від твоєї душі буде залежати, чи прилетить і друга. Коли в твоїм серці є ще хоч іскра любови до мене, хоч крапельночка бажання—побачити мене, то це буде та сила, яка притягне й друге крило, другу половину моєї душі до тебе.

Лети-ж, сойко, в далекий світ! До того, що любив слухати твого скрекоту, любив дивитися в твої очі! Затріпочи оцим крилом над його душею і роздуй те, що там тліє ще під попелом байдужности та розчаровань! Навій на нього солодкі мрії, любі спомини! Розворуш його серце, щоб забилося невимовною тугою, запали в його очах блискучі іскри, щоб горіли, як дорогі брил'янти, і потім угаси їх слізьми, мов перлами та пишними кришталями!

Та коли він зворушений запитає тебе: А де-ж ти була? А що-ж ти чувала?—то мовчи! мовчи!»

Впадаєте в сантиментальність, шановна пані! Вона шкодить вам. Поетичні вислови та сльозоточиві фрази не до лиця вам.

Того писання ще груба пачка. Вже восьма вибила. Як воно все таке саме, то починає бути нудне. Не варто було й трудитися писати таку пустомельщину.

Все це, коли сказати вам по правді, панно Маню, ані крихти не зворушує мене. Бо все це слова, фразеологія. Правдивого чуття в тім нема, от що. А я занадто старий горобець, щоб дав зловити себе на полову.

Ваша історія з сойкою, зовсім не до речі приточена. І містику якусь із тим

крилом ви не до речи підпускаєте. Це малим дітям та старим пряхам до лиця, а не нам із вами, панно Маню!

Почитаю ще трохи далі. Коли й там таке саме, то покину. Не буду дочитувати. Або лишу на завтра, або зараз кину в огонь. Не цікаво. А от валки повставляю до фонографа, послухаю Габрієля д'Аннунціо або Дузе або красную Клео. Це буде зовсім інша забава, ніж нудне сентиментальне балакання тої авантурниці з Порт-Артура! Ну лише, що там далі пише?

«Я знаю, Массіно, ти не любиш сентиментальности. І тебе вже знудило оце балакання без змісту. І ти питаєш себе: чого вона хоче? Чого чипляється? І чи до віку думає натуркувати мені голову своїми катеринковими: чи тямиш? Чи знаєш?»

Це чорт, не жінка! Завважую, що вона пишучи це немов душею розмовляла зо мною, і укладаючи свої фрази рівночасно своїми ящірчачими очима слідила кожний рух моєї души. Вела зо мною нечутний діалог і зараз-же відповідає на кожний заміт, що ворухиться в моїй души.

Allen Respekt! Це також талант. Чи може яка інша сила? А може, лише привичка, віртузівство? Ну, та читаймо далі, побачимо, чи вміє вона промовляти й іншим тоном, бо це, очевидно, заповідає її остання рефлексія.

«Отже почну щось інше. Почну таке, чого ти найменше надієшся.

Знаєш? Вертаю до тебе. Скоро тільки тут буду вільна, скоро покладу в могилу свого мужа, вертаю до тебе.

Не думай, що я без серця, що спекулюю на смерть свого мужа. О, ні, я вірна йому, так як була вірна сімом його попередникам. Але йому не довго жити. В останнім штурмі куля відірвала йому обі ноги, і тепер він лежить безнадійно хорий, лежить і конає оце вже другий тиждень.

Я сиджу біля нього. Замість сестри милосердя. Дні й ночі пильную його. А в вільних хвилях пишу тобі оцеї лист. Коли тоска занадто давить серце, я хоч на папері сміюся до тебе. Коли жорстока дійсність кліщами шарпає за душу, я нагадую своє минуле, свою молодість, своє щастя і тебе, невідлучно тебе, Массіно мій.

І я верну до тебе. Тільки вмере Микола Федорович,—а він неминуче вмере, не сьогодні, то завтра,—я зараз рушаю з цього пекла. Сідаю на першу ліпшу китайську джонку, в темну ніч, у супроводі хоч Китайців, хоч самих чортів пускаюся на море, і пливу, лечу, мчуся—хоч на дно моря, хоч до тебе, Массіно мій!

Я не спекулюю ні на що, не надіюся нічого від тебе, не хочу каптувати¹⁾ тебе для себе. Мені байдуже, чи ти приймеш мене, чи ти привітаєш мене, чи відіпхнеш мене. Байдуже! Я хочу лише побачити

¹⁾ Каптувати—прихилати, намовляти.

тебе, ще раз стиснути твою руку. А потім — байдуже.

Бачиш, яка я фантастка, романтичка. Ти сказав-би: глупа сойка! Принаймні з цього погляду не змінилася за цих три роки, що ми не бачилися.

Микола Федорович застогнав. Спішу до нього!...»

«Ти віриш у силу сповіді?

Колись маленькою я була дуже побожна. Моя мама була побожна і мене виховувала в тім дусі. І я почувала дивну полегшу в молитві і дивну розкіш у сповіді.

Потім прийшла весела, вільнодумна молодість. Батько був вільнодумець і своїми жартами, дотепами, а далі й доказами розвіяв мою дитячу віру.

А потім прийшла буря, що вхопила мене мов листок відірваний від гілки і покотила далеко по світі, як занесла сюди, на край світу. І весь цей час, хоч як мені не раз приходилося болюче, важко, страшно, я не молилася, не сповідалася. Не почувала потреби. Серце запеклося і не м'якло ані разу.

Аж тепер... Ніч. Тихо, ясно. Осінні пахощі ллються крізь відчинене вікно разом із теплом ночі. Далеко грає море, а по його хвилях танцюють роями дрібненькі світла та час від часу пересуваються величезні світляні стовпи — це рефлектори слідають, чи не підкрадається Японець. Мій хорий спить важким, напів мертвим сном. Над ним плаче тінь його далекої матери. Я свободна. В тій самій кімнатці, відділена

лише параваником від його ліжка, сиджу при світлі лампи й пишу.

Розмовляю з тобою, Массіно мій. Тулюся до тебе, як бідна, нещасна сирота, що приблукалася з далекого світу і вся терпить безліччю перебутого терпіння. Тулюся до тебе і мені якось м'яко робиться на душі. Чую присутність якоїсь вищої, доброї сили над собою.

Тямиш той чудовий уступ у біблій: степом проходила буря, та в тій бурі не було Єгови. Гуркотів грім, та в громі не було Єгови. Свистів вітер, та в вітрі не було Єгови. Гуло землетрясення, та в землетрясенню не було Єгови. Та коли прояснилося і засіяло сонце і повіяв легесенький легіт понад квітами—глянь, і в подуві того леготу був Єгова.

Отак і я тепер, в одну з рідких для мене хвиль тиші та супочинку чую щось таке, мов той містичний легіт. Душа відчиняється, мов квітка, що в часі бурі стулила була свої барвисті листочки.

Почуваю потребу висповідатися. Поділитися з кимось усіма своїми пригодами, всіма своїми злочинами, всім своїм терпінням.

Массіно, любий мій, єдиний на світі, кого я правдиво і беззавітно любила і досі люблю, прошу тебе, слухай моєї сповіді!

Не прошу в тебе милосердя для себе. Не прошу в тебе розгрішення для своїх гріхів. Нічого не прошу, лише вислухай моєї сповіді. А потім суди або не суди мене, як знаєш!»

Femina—animal clericale¹⁾). Хто це сказав цю сентенцію?

І не помилився. Жінка жие чуттям і, як геліотроп до сонця, обертається все до тих, що вміють найліпше грати на струнах чуття. А це, розуміється, попередусього чорні ряси.

Містерії, тайни, сакраменти—оце їх життєвий елемент. Це невідхильна потреба їх природи.

Коли-б у всіх людей не було віри в чуда, жінки витворили-б її.

Чи-ж не з жінкою трапилося перше чудо? До неї заговорив вуж.

Коли-б не було церкви з сакраментами, жінки витворили-б її. Не даром у первіснім християнстві роля жінок така визначна, як не була в первопочинах жадної іншої релігії.

Коли суспільність почне еманципуватися від клерикалізму, жінки силою своєї чутливої вдачі знов затягнуть її в сутінь сповідальниці. Недаром дочки Діма, виховані в атеїзмі, в старшій віці повступали до монастиря.

Які дурні наші поступовці та радикали, що декламують на тему конечности рівноправности та рівнопросвітности жінок з мущинами! Як коли би це було можливе! Як коли би це було потрібне! Як коли би це було комусь на щось пожиточне!

Дай їм сьогодні рівноправність у державі, вони зробляться незломною опорою всіх реакційних, назадницьких, клерикальних та бюрократичних напрямів.

¹⁾ Жінка—клерикальна істота.

Дай їм рівнопросвітність, коли для них усяка просвіта, всяка наука, це тільки окремий рід туалети, спорт, спосіб приманити спеціального рода женихів.

Певно, бувають виємки. Виємкам усяка свобода. Але тягти весь загал жіноцтва, особливо того ситого та вбраного та виперфумованого до вищої науки, це цілковита страта часу й засобів.

Ну, та годі! Що це я в антифемінізм забігаю? Нехай би почули це наші фанатики поступовства, то то би мені було! Чоловік найменше розуміє жарту в таких річах, які найменше розуміє.

А ми все таки послухаймо сповіди нашої сойки з Порт-Артура.

«Ах та сцена, та сцена, остання сцена нашого спільного побуту!

Тямиш її, Массіно? В мене вона досі мов жива в пам'яті.

Татко від'їхав до Львова і мав вернути пізно в ночі. Ти по цілоденній праці над якоюсь книжкою в своїй лісовій хатчині над вечір прийшов до нас. Ми пили чай, я, ти і пан Генрісь, молодий татків практикант, прийнятий місяць перед тим.

Тямиш його? Хлопець ледве 26-літній, рум'яний, ніжний як панночка. Так мало говорив у товаристві... Рум'янівся при кожнім натяку на любов та на жіночий рід. Працював так пильно в татовій канцелярії. Був такий тихий, слухняний, такий делікатний та чемний у поводженню... Тямиш його, Массіно?

О, я думаю, що добре тямиш і тямитимеш до самої смерті.

Ми пили чай на веранді. Пробували свіжі смородинові конфітури, що я наварила того дня. Ти дуже любив їх, а пан Генрись не терпів їх запаху. А я долила йому їх до склянки з чаєм. А він почервонівся весь і з подякою відсунув склянку. А ти мовчки взяв його склянку і подав йому свою з чистим чаєм. А я реготалася, реготалася як шалена.

О, я багато реготалася того вечера, дуже багато. Занадто багато.

Я знала, чого регочуся, але не знала, що це останній мій регіт. Не знала, що прийде по ньому. Ти оповідав про свій ранішній грибозбір. Потім свою розмову з селянином, якого ти здибав у лісі. Потім перейшов загалом на положення селян, на відносини до них управи камеральних дібр¹⁾. Ти розвивав передо мною свій улюблений план перенесення камеральних дібр під заряд краю, закладання на тих добрах вільних хліборобських спілок при участі селян і інтелігентів, ступневого викуплювання панських дібр і парцеляції їх таким спілкам, ступневого розбивання теперішніх сіл на групи фільварків удержуваних такими спілками. Іншим разом я так любила слухати тих твоїх реформаторських планів. Чи ти їй досі ще носишся з ними?

Але тоді мені було не до спілок і не до фільварків і не до грибів і не до лісо-

¹⁾ Камеральні добра—удільні, царські.

вих кар. У мене перед очима миготіли мерещилися та іскрилися чарівним блиском інші, широкі, чудові світи. Світи, про які тобі й не снилося, бідний мій Массіно! Світи повні невимовної розкоши, вольної волі, палкого кохання. Я вже кілька днів носила їх у своїм серці, леліяла і берегла як свої найсвятіші святощі і пильнувала, як ока в голові пильнувала, щоб не зрадитися з тим своїм скарбом перед тобою. Щоб навіть надмірний блиск моїх очей не зрадив перед тобою те, що там горіло, та ясніло, та іскрилося в моїй душі.

Я напустила на себе поважний вид і почала питати тебе, як же ти думаєш зробити те, щоб перетягти ті камеральні добра під краєву управу? А ти почав толкувати мені про потребу агітації серед народніх мас, про організацію великої людової¹⁾ партії, про виборення виборчої реформи. А мені, слухаючи твоїх висновків, було так смішно, так смішно!...

Ти весь думками й душею бував у будущому, в громадській праці, в службі загалом, а не знав, що діється ось тут коло тебе.

Твої очі спочивали на мні з такою певністю, з такою любов'ю і вірою, а мені було смішно, смішно, що ти такий сліпий, такий добрий, такий легковірний, як дитина!

Генрісь посидів трохи і сказав, що мусить іти лагодити коні, бо ще сьогодні мусить поїхати до сусіднього села пере-

¹⁾ Людова—народня.

дати якісь розпорядження тамошньому лісничому. Відходячи, він ані не глянув на мене.

Ми лишилися обоє. Я споважніла. Ми мовчали хвилину. Ліс довкола нашого дому помалу тонув у нічній темряві. Сова загукала на дупластім дубі і ти стрепенувся.

— Гарна птиця, — сказав ти по хвилі, — а коли отак загукає, то чогось поневолі на серці моторошно робиться.

— Наче щось живе вмирає, — додала я, і по мні також пройшов мороз при тих словах.

— Мов якийсь демон глузує з людської віри, з людського сподівання.

— І з людської любови, — докинула я сентиментально.

А мені було так смішно, так смішно!...

— І знає чоловік, — промовив ти по хвилині, коли сова обізвалася ще раз, — що це-ж нічим неповинна, ні в яких демонських штуках непричасна пташина, а проте її голос робить такий ефект. Чисто театральний ефект. Штука для штуки.

— А ти певний, що за цією штукою не криється якась тенденція? — запитала я.

— Яка-ж тут може бути тенденція?

— Ну, а може справді який лихий демон у тій хвилі сміється над нами?

— Га, га, га! — засміявся ти. — Над нами? Чим же ми далися йому на сміх?

— Нашою любов'ю. Може він завидує їй.

— Гм... як на демона, то це можливо. Та ми маємо міцне забороло на його стріли.

— Яке?

— Саму нашу любов. Її силу, її щирість. Оту отвертість, що не допускає найменшої тіни між нами.

Ти сказав це з таким дитячим довір'ям, з такою певністю, що в мене навіть не стало духу подразнити тебе. Я затулила тобі уста гарячим поцілуєм.

— І ти, Массіно, так віриш мені?— запитала я.

— Хіба-ж можна не вірити тобі? Не вірити оцьому?...

І ти притиснув мене до себе і цілував мої уста.

В тій хвилі від нашої возівні почувся дзвоник:

— Це Генрись збирається їхати,— сказала я мимоходом.

— Нехай собі їде. Ніч місячна,— сказав ти, держачи мене в своїх обіймах.

Затупотіли коні. Затуркотіла бричка. Скрипнула брама. Я ще раз палко поцілувала тебе і легенько увільнилася з твоїх обіймів.

— Хвилинку, Массіно. Я зараз буду тут.

І я вибігла з веранди до салону, з відтам до свого покою, і тут мало не впала на ліжку. Мене душив шалений сміх. Я залилася п'яним, божевільним реготом.

— Ха, ха, ха! Ха, ха, ха! Хвилинку, Массіно! Я зараз буду тут. Ха, ха, ха!

Чи довго ти чекав?

Ця хвилинка протяглася трохи довго, мій бідний, глупий, недогадливий Массіно! Від тої хвилинки ми не бачилися й досі»,

«Мій бідний, глупий, недогадливий Массіно!».

А ти то, багата, мудра, догадлива Маріє великого щастя доскочила? Адже скроплюєш сльозами оці картки!

Стаєш мені як жива перед очима в тій останній хвилі нашого бачення. Веранда густо обросла диким виноградом. В однім куті простий дощаний столик. На ньому лампа. Ти з одного боку сидиш на кріслі, я з другого. Генрись тільки що пішов. Ти регочешся вслід йому.

— Манюсю—говорю я—ти дуже весела сьогодні.

— Так, дуже весела, дуже весела! Ха, ха, ха!

— А не можна знати, чого ти така весела?

— Мабуть перед сльозами.

— Що ти, люба! Відки тобі до сліз, пташино моя?

І я беру твою руку і стискаю її.

Ти встаєш і приступаєш до мене. Легенько виймаєш свою руку з моєї, кладеш мені обі руки на плечі і поважно, тихо дивишся мені в лице.

В тім моменті й тепер стоїш мов жива мені перед очима. На тобі перкальова сукня, червона з білими, круглими цятками. На шиї золота брошка з опалем. У волоссю металевий гребінець. Стоїш похилена наді мною. Мої очі спочивають на твоїх грудях, що злегка хвилюють під сукнею. Потім я підводжу їх на твоє лице. Твої губи легенько тремтять.

— Любиш мене, Массіно?—запитуєш ти тихо.

— Дитя моє, ти-ж знаєш, як я люблю тебе!

Я беру одну твою руку і тулю її до уст. Ти легенько відтягаєш її і знов кладеш на моє плече. Щось мов здавлене зітхання підіймає твої груди. А я сиджу і люблюся тобою.

— Любиш мене, Массіно?—по хвилиній мовчанці знов запитуєш ти.

— Манюсю моя!

І я обіймаю рукою твою талію і пригортаю тебе до себе, не встаючи з місця. Ти вся починаєш тремтіти. Твій віддих прискорюється, руки тремтять на моїх плечах.

— Та невже-ж це правда, Массіно,—запитуєш ти.—Невже ти любиш мене?

— Як же маю тобі це доказати?

— Як маєш доказати?—звільна, немов з розчаруванням повторяєш ти і твоїй зір понад мою голову блудить десь у далечині.—Як маєш доказати? Хіба-ж я знаю?

— Щастя, це факт, який не потребує доказу,—мовив я, не випускаючи тебе.—Я щасливий.

— Ти щасливий,—повторила ти якимось бездушно, мов луна. А потім, обертаючи до мене очі, в яких раптом запалали якісь таємні іскри, ти запитала:

— А що таке щастя?

Я глядів на тебе. Мені було так любо глядіти на тебе, впиватися твоєю красою. Це було моє щастя. Давати в тій хвилі філософічну дефініцію щастя видалося мені профанацією цієї райської хвилі. Ти

перша перервала її своїм сміхом. Із подвір'я забрязчав дзвінок...

Ти вибігла, щоб не вернути більше. А я сидів на веранді, курих папіроску, пускав із неї дим тонкими клубками і плавав у рожевих хвилях розкоши, дожидаючи тебе.

Дурень, дурень! Засліплений, егоїстичний дурень! І як я міг тоді не розуміти тебе? Як моє глупе серце не спалахнуло, як мої уста не крикнули, як мої руки, мої зуби не впилися в тебе?

Адже-ж я знаю, розумію тепер, що та хвиля рішила про мою долю. Що в тій хвилі я втратив тебе.

О, я дурень! О, я засліплений егоїст! Естетик убив у мні живого чоловіка, а я ще й горджуся тим убитим трупом!

Маню, Маню, чи можеш ти дарувати мені непростимий гріх тої хвилі?

«Чи тямиш ту сукню, що я в ній була вбрана того вечора? Червону в круглі, білі цятки. Вона в мене досі. Я бережу її як святість, як найдорожчу пам'ятку.

Вона нагадує мені ті останні хвили, пробуті з тобою. Буває так, що дивлячися сама на себе, згадуючи свої пригоди, я починаю сумніватися, чи це я сама, чи може моя душа ввійшла в якесь інше, чуже тіло. В таких хвилях та сукня дає мені живий доказ моєї тотожності.

Я цілую її і мочу сльозами. А знаєш, чому? У мене в голові повстала і мовцях сидить думка, що в тій самій сукні я маю знов появитися перед тобою.

Ось чому я бережу її як святість. Вона для мене жива запорука кращої будучини.

Бідні ми сотворіння з нашими святощами! Шмат старого полотна, засушене крило давно вбитої пташини, перед літами зів'яла квітка, стара книга на давно забутій мові—а піди-ж ти!

Прикипить наше серце до такої бездушної речі, настелить на неї наша уява все найкраще і найстрашніше, що має наша природа,—і ми носимося з тою річчю, бережемо її, терпимо і б'ємося і вмираємо за неї!

А глянути збоку, нечутливими очима і невіруючим серцем—тільки засмієшся або плюнеш і відвернешся»!

«Як я сміялася, як я сміялася, сідаючи на візок біля Генріся!

Голос дзвоника, це був наш умовлений сигнал. Я спакувала свої речі вже за дня і потайно передала йому. Він мав їх у себе на возику.

В своїм покою я лише написала татові карточку: «Па, татусю! Іду на пару день до тітки до Городка. Дуже просила. Не турбуйтеся мною». Положила йому на бюрко і вийшла. Ані хмариночки жалю не було в душі.

О, пізніше, аж геть пізніше прийшла вона, але вже не хмариночка, а порядна осіння хмара, що затяглася на триденну—що я кажу!— на трилітню сльоту!

Як я сміялася, виїжджаючи з рідної хати! Серце аж підскакувало, в грудях трепалося щось мов пташина, що виривається

з клітки. Я гаряче стискала Генріся, що мав обі руки заняті, одною держачи віжки, а другою батіг. Я стискала його, цілувала, гризла з радості його рам'я, мало не кусала його дівоче-невинне лице.

Гей, як би я була знала в тій хвилі те, про що дізналася трохи пізніше! Гей, як би я була знала!

Ми заїхали до Городка на одинадцяту. Саме пора була. Я зараз метнулася до одного знайомого, де звичайно ночували люди з нашого села. Сказала йому, що приїхала сама (нераз так приїжджала) і маю побути пару день у тітки. Чи не ночує в нього хто з нашого села, що завів би коні й візок назад до татка? І овшім, зараз знайшовся такий чоловік із нашого села. Я ще й тут написала татові карточку і передала тим чоловіком. Дала йому корону. Втішився неборака, бо мав завтра пішки вертати три милі і тратити робучий день. Обіцявся, що лише попасе коні, зараз поїде до дому, щоб ранісінько бути на місці. Зорудувавши все, я побігла на двірець залізниці.

Була крайня пора. Вже йшли сигнали, що поїзд рушив із Каменоброду. Ще пару минут, і ми обоє з Генрісем сиділи в окремім купе другої класи і всею силою пари гнали до Кракова.

Між нами все було уложене. Генрісь мав у Кракові родичів. Його батько—маючий купець, визначний краківський міщанин, що власне купив село з показним шматом ліса і для того й сина дав на лісову практику. Батько хоче віддати йому

це село в заряд і буде дуже рад бачити сина відразу жонатим. Візьмемо шлюб у Маріяцькій костелі і по кількох днях гайда на село. Чудова підгальська¹⁾ околиця. Розташуємося, розгосподарюємося і зараз спровадимо до себе таточка. Ой, як гарно буде!

Генриць навмисно не хотів наперед говорити татові нічого. Ми знали, що татко не спротивиться моїй волі, а бачучи мене щасливою з Генрицем і сам буде щасливий.

От такі плани снували ми до самого Кракова, переплітаючи їх рясними поцілуями, пестощами, реготом та поважними розмовами.

Генриць умів оповідати забавні анекдоти і коли лише бачив хмарку задуми на моїм чолі, зараз починав якесь веселе оповідання, щоб розсмішити мене.

В Кракові нас зустріла перша несподіванка. На дворці дожидав нас пан Зигмунт—Генриць казав, що це завідатель дому його батька. Що це за уряд такий, я не могла зрозуміти, та й не до того мені було. То був пан високий, сильний, плечистий як медвідь, з великою чорною бородою, з малими блискучими очима, з понурим видом, від якого віяло якимось холодом і жахом. Я відразу почула до нього антипатію. Але Генриць привітався з ним, як з добрим, любим знайомим і розмовляв щось довго. Я сиділа в їдальні і снідала. Потім прийшов до мене Генриць і сказав, що його батьки виїхали до Варшави і веліли їй нам зараз же їхати туди.

¹⁾ Підгальська—підгірянська.

Там у них велика фамілія і там має відбутися наше весілля. Пересидимо лише цей день у Кракові в готелі, бо їх власний дім виарендував на пару місяців пан граф Стенжицький для якихось заграничних гостей. Це все сказав йому пан Зигмунт. До мене він не зближався, завваживши мабуть, що я глянула на нього тим оком, що на пса. А на ніч, мовив далі Генриць, цілуючи мене в руку, поїдемо далі. Пан Зигмунт вистарає нам пашпорти, і завтра повітаємо наших у Варшаві.

Я була, не вважаючи на втому, така щаслива і така весела, що навіть не пробувала розмірковувати ті історії. Я віддалася Генрицеві в розпалі своєї пристрасти і мені байдуже було, де брати шлюб, у Кракові чи в Варшаві. Ми поїхали до готелю.

Я лягла спати. Генриць вийшов кудись. Прийшов аж на обід. Пообідали, попестилися і Генриць знов пішов кудись. Казав, що має ще де-які інтереси полагодити. Вернув над вечір. Паспорти для нас були вже готові, властиво один для нього «з жінкою». Я кинулась йому на шию і почала пристрасно цілувати його, побачивши урядово затверджену ту свою титулятуру. Ми заплатили в готелі, поїхали на залізницю і за чверть години мчалися поспішним поїздом до Варшави».

Генриць, Генриць! Якось я мало тямлю його. Так собі, молокосос. Не любив

глянути просто в очі. І хто-б його подумав, що він...

А, правда! Старий лісничий поїхав був із дочкою до Львова. Два дні гостювали. Приїхали в трійці, привезли отого Генрися. Старий дуже тішився, що знайшов такого гарного практиканта. Хлопець хоч до рани приложи. З дуже доброго дому. Має укінчену лісову школу. Свідоцтва дуже гарні. За плату не торгувався, бо казав, що має де-яку поміч із дому, а бажає тільки практики.

Справді випрактикував гарно!

Старий любив його як свою дитину. Держав у себе в лісничівці. Водив із собою по лісі. Не мав, здається, перед ним ніякого секрету.

Цікава річ, що коли зникла донька і тиждень по її від'їзді не було відомости від неї, і тітка з Городка на запитання відповіла, що Манюся зовсім не була в неї, і всякі пошукування через поліцію і жандармерію не дали ніякої вказівки крім тої, що Манюся і Генрись разом поїхали до Кракова, і коли показалося, що Генрись у Кракові не мав ніякої рідні і нікому не був відомий,—коли показалося все те, старий мов і зовсім забув про Генрися, жалувал за дочкою, але не робив ніяких дальших старань, щоб віднайти її, а швидко й зовсім замовк, перестав говорити і бачитися з людьми, поки в початку зими не спочив у могилі.

Ну, ну, цікаво, чим то покаже себе той Генрись.

«Чи ти віриш у сни, Массіно? •

Чи снилося тобі коли таке, що ти злякався чогось і втікаєш? А за тобою погоня. Якісь вороги, якісь скажені собаки, якісь дикі звірі. Женуть, що духу, з різних боків. Ти біжиш із усієї сили, швидче, швидче, а вони за тобою. А з боків усе нові. Ось і спереду забігають. Ти в бік скачеш і знов біжиш. Рад би летіти, а тут у тебе ноги слабнуть, робляться мов олов'яні. Щось немов хапає за них. Ти падеш, а під тобою земля провалюється. Ти летиш, летиш вниз, і все ще чуєш за собою погоню. Секунда, друга, третя, а кожна довга як вічність, а страшна як пекло. Ти ждеш, що ось-ось розіб'єшся о щось тверде—і прокидаєшся. Ти весь мокрий від поту, серце б'ється швидко, дух у груди заперло, ти весь тримтиш і ще не знаєш, що це було перед хвилиною, сон чи ява?

Чи переживав ти коли такий сон, Массіно? А тепер подумай собі, що такий сон з усіма його страховищами я переживаю оце вже три роки. Не секунди, а тижні, місяці, роки. А в них кожна година здібна вбити живу душу.

А я живу, і як кажуть мої аматори, виглядаю нічого собі.

Я давно отупіла на всі страховища свого життя. Я відівчилася плакати, відівчилася жалувати, відівчилася боятися чого-будь.

У хвилинах, коли до мене вертала рефлексія і застанова, я все мала почуття, що кручуся мов билина в вітрі і лечу

кудись, лечу в якусь безодню, сама не знаю, що там на дні і чи далеко те дно.

Нічого не ощадила мені доля за ті три роки. Ані розчаровань, ані ганьби, ані багатства, ані бідности. Ще в останніх місяцях ось тут у Порт-Артурі порадувала мене стрічею з одним салдатом, що був родом із Томашова і часто бував на заробітках у Галичині і знав мого покійного батька. Порадувала мене доля стрічею з ним тільки на те, щоб я з його уст дізналася, що мій батько три місяці по моїй утеці вмер і до смерти вважав мене злодійкою. Мене, Массіно! Мене горду, чисту, чесну і непорочну тоді!

Богом кленуся тобі, соколе мій, коли й до тебе дійшли такі слухи, що я, втікаючи, обікрала свого батька, не вір тому!

Богом кленуся тобі, я нічогісінько не знала про те, що його обікрадено. Аж геть пізніше дізналася...

Чи-ж ти міг би припустити, щоб я тоді, в тій хвилі, коли розсталася з тобою, могла була побігти просто до таткової канцелярії, розломати його бюро, виняти ключі до Ветргаймівки і забрати з неї скарбові гроші?...

Як бачиш, і того загробного батькового підозріння не ощадила мені доля!

А я все те витерпіла, Массіно! І навіть... мої адоратори¹⁾ кажуть, що й досі виглядаю не погано. Правда, вони тут під японськими кулями та гранатами не дуже перебирчиві».

¹⁾ Поклонники.

«Те, що я тут оповідаю тобі, це лиш ескіз, нарис, скелет моїх пригод. На докладне оповідання не стало-б мені ані паперу, ані часу, ані сили.

Торкнуся тільки злегка наболілих струн, бо вигравши повний їх концерт, можна-б одуріти».

«Через російську границу переїхали ми без клопоту. Я трохи боялася, та показалося, що не було чого. Генрись якось таємно моргнув на жандарма, що переглядав паспорти, цей лише заглянув у наші і віддав нам їх назад.

Зараз по виїзді з першої станції за границею до нашого купе ввійшов Зигмунт. Я здивувалася. Я не знала, що він їде з нами. Але ще дужче здивувалася, коли він зачав поводитися з Генрисем не то як рівний з рівним, а як старший з підвладним. Він, що в Кракові мав вигляд не то локая, не то економа, кланявся нам низько і силкувався говорити солоденько, тепер плескав Генрися по плечі, щипав його в лице як дівчину. Я зразу визвірилася на нього, та це було йому байдуже. Потім сказала Генрисеві навмисно так, щоб він почув: «Віддали цю локайську душу»! Та вони оба лише розсміялися на ці слова і Зигмунт лишився далі в купе. Тоді я зо злости заплакала. Генрись заговорив до нього щось, здавалося, по польськи, але так, що я нічогосінько не зрозуміла, і він, відповівши таким самим жаргоном, вийшов із нашого купе і не показувався більше.

— Генрісю!—скрикнула я по його відході, тулячися до свого милого і вся тримтячи зі зворушення.—Хто цей чоловік? Я боюся його. Чого він хоче від нас? І як він сміє говорити з тобою так, як зі своїм слугою?

— Але-ж дитино!—заспокоював мене Генрісь.—Це мій вуйко, брат моєї мами. Дуже маючий обиватель із Любельського. Бездітний чоловік.

— Чому-ж ти не сказав мені цього швидче? По що ти представляв мені його як завідателя свого дому?

Генрісь зачервонівся, та зараз же сказав:

— Бачиш, Манюсю, він у Австрії чимось скомпромітований і був там і сьогодні за паспортом нашого управителя.

Я так мало знала світа, Массіно! Виросла в лісі, при мамі і при батькові, серед добрих, чесних, недосвідних людей. У моїй душі щось бунтувалося проти Генрісевих слів, але уста не вміли відповісти нічого. Своїми жартами та поцілуями він заспокоїв мене.

Я лягла на софку в купе і заснула і не прокинулася аж тоді, як ми вїхали на варшавський дворець.

Ми заїхали до готелю. Заночували, я й Генрісь, в однім покою, а Зигмунт у сусіднім. Рано снідали разом. Потім оба вони вийшли, велівши мені сидіти в покою і не виходити нікуди.

Я дістала якусь книжку і взялася читати. В полудне прийшов Генрісь. Ми пообідали якось мовчки, бо він був дуже

втомлений. На мої питання відповідав коротко і неначе нерадо. По обіді вийшов, не кажучи, куди йде. Вернув аж пізно вночі. Мені здавалося, що був трохи п'яний. На мої питання не відповідав нічого. Швидко заснув. Зигмунта того і пару дальших днів я не бачила.

Другого дня знов те саме. Третього знов. На питання, коли-ж підемо до родичів, Генрись усміхався якось дивно, жартував якось дико, цинічно, або відмовчувався, мов і не чув нічого. Я плакала цілими днями.

Різні фантастичні думки приходили мені в голову: телеграфувати до тата, піти на поліцію і допитатися самій до Генрисевих родичів. Але я була немов зломана непевністю. Боялася вийти на вулицю. Боялася всіх у готелі і звичайно сиділа, замкнувшись.

Одного вечера пізно вже прийшов Зигмунт і припровадив Генрися п'яного до безтями.

— Боже мій!—скрикнула я.—Вуйцю, що йому таке?

Зигмунт зареготався.

— Що я вам за вуйцю? От постеліть тому хлопчиськові. Бачите, як зтрубився.

Генрись кинувся на софу і захріп відразу.

— Ви не вуйцю? Хто-ж ви такий?

— Я такий самий, як і ваш Генрись.

— Такий самий?... Що це має значити? Який же він?

— Такий як я.

— Хто ви такі?

— Хіба-ж він не казав вам того? Держить вас досі в дитячій невинності? Ге, ге, ге! Ми, панно Маню, треба вам знати, такі добродієчці людськості, що вменшуємо багатим людям клопоту.

Я витріщила на нього очі. Він розреготався і зробив рукою зовсім недвозначний знак, як витягають щось із чужої кишені.

Я вся поблідла. Хотіла кричати, та щось у горлі здавило. Потім побігла до другого покою і пробувала повіситися. Та Зигмунт почувши, як я тріпалася на шарфі, прибіг і відрізав мене вже зовсім непритомну.»

«Два тижні я лежала хора. Генриць уже не лишав мене вдень, але сидів при мені, пильнував мене. Тепер уже не грав зі мною комедії, говорив по щирості. Він був не злий хлопець з природи, але бездонно зіпсутий. Змалку вихопившись з батьківського дому, пройшов усю злодійську школу на варшавськім бруку. В мене серце хололо, коли я слухала його оповідань.

Пробувши місяць у Варшаві, ми виїхали на «турне», як говорив Генриць. До Лодзі, Домброви, Радома і інших міст. Ми двоє, Зигмунт і ще кілька зовсім темних фігур, що приходили часом у ночі до нашої кватири, говорили щось своїм незрозумілим злодійським жаргоном, ділилися здобичею і знов розходилися. Зигмунт був проводирем тої шайки, укладав плани,

розділював роботу, контролював виконання. В разі непослуху або недбальства був страшенно злий і гострий.

З часом почав і мене втягати в свої плани. Я мусіла одягатися в яркі сукні і ходити з Генрисем на прохід попри вистави і склепи¹⁾, де було багато панства. Я мала звертати на себе увагу і приманювати багатих паничів, а члени шайки шниряли в юрбі і «працювали». Я знала це, Массіно! Моя душа бунтувалася, та проте мої уста всміхалися. Я чим далі, тим більше підлягала якійсь магічній, демонській силі Зигмунта. В міру того, як ми жили разом, Генрись якимось блід і затирався в моїй душі. Виявлялася вся його нікчемність, і я не звертала на нього ніякої уваги. Зигмунта я боялася, але його сила, інтелігенція й енергія імпонувала мені.

Тямлю, це було в Дорпаті. Генрися вхопили на гарячій і арештували. Я сиділа в готелі, коли до мене прибіг Зигмунт.

— Панно Маню, одягайтеся, в що маєте найкраще. А не забудьте чисту білизну!

Я витріщила на нього очі з німим запитанням.

— Не глядіть на мене, як теля на нові ворота!—grimнув він гостро.—Генрись арештований. Поки ще сидить в участку і не відданий до тюрми, ви можете врятувати його.

— Я?

¹⁾ Склеп—крамниця, магазин.

— Так. Ось вам 50 рублів. Це для пристава. І просить, щоб вас запровадив до поліцмайстра, якого ви попросите особисто. Розумієте? Так і скажіть: Особисто! А живо!

За десять мінут я сиділа в дорожці... За годину Генриць був на волі.

Адже догадуєшся, якою ціною?

Того вечера я другий раз пробувала повіситися, але знов Зигмунт відрятував мене. Він очевидно відчував, що кипить у моїй душі, і пильнував мене, хоч удавав, що не звертає на мене більш уваги, як на всякий інший знаряд своєї волі.»

«Наша тура по російських містах потяглася довго. На весну ми злетіли до Одеси.

Тут мій Генриць пропав. Зигмунт казав, що його піймали на крадіжі в кораблі і небагато питаючи, зав'язали в мішок і кинули в море. А я думаю, що швидче він сам спрятав його. В останніх часах він чим раз дужче сердився на нього.

— Ну, Маню,—заявив мені одного вечера,—ти тепер моя.

Я видивилася на нього з тривогою, але чула себе до тої міри в його власті, що не посміла противитися.

— Той молокосос не варт був одного волоска з твоєї пишної коси,—мовив він, притискаючи мене до себе.—Я тобі покажу, як любить муж.

Дивна річ. До тої хвилі, коли Зигмунт являвся передо мною як ватажок, як командант, окружений тайною і недоступ-

ністю і якимось німбом неминучого фаталізму, доти його постать заслоняла всю мою душу і мені іноді здавалося, що я могла-б полюбити його. Але тепер, коли він показався передо мною як мужчина, негарний з лиця, старший літами, з грубими, малокультурними привичками та манерами, я по кількох днях почула до нього погорду, обридження, а далі смертельну ненависть. За те, що він силкувався показувати мені свою любов, переслідував, мучив мене нею.

І в міру того, як я гордувала ним, ненавиділа його, знущалася над ним, він усе м'як та м'як, запалювався дужчою пристрастю до мене, тратив свою волю й силу.

— Маню, — кричав не раз у п'янім стані, коли ми були самі, — ти доведеш мене до того, що я тобі й собі зроблю кінець.

— Овва, — відповідала я, здвигаючи плечима, — про себе мені байдуже, а про тебе ще більше.

В Нижнім Новгороді в часі весняної ярмарки його арештували на значній крадіжі. Він не признався до мене і мене не чіпали. Я мала дещо грошей і перший раз почула себе свободною. Та я була вже зломана, приборкана своїм дотеперішнім життям. Що з собою робити? Куди податися? Я не знала. Вертати до дому? До кого? По що?...

Я взяла білет і поїхала до Москви. Чого — й сама не тямилася. Думка була, що там знайду десь якесь місце, де зможу притулитися. По дорозі, в залізничім ва-

гоні зо мною познайомився молодий залізничий інженер, що їхав до Іркутська, а відси мав їхати далі, за Байкал, до будови залізниці. Ми розговорилися—і швидко зговорилися. Він був чоловік нежонатий, ішов на добру плату в далекі некультурні краї. Я не багато й надумувалася, коли він предложив мені їхати з собою.

Володимир Семенович був чудовий чоловік. Стільки смирности, делікатности та виrozumілости я ще не стрічала в мужчини. Від першої хвилі знайомости я говорила з ним свобідно, як із старим добрим знайомим. Він usługував мені, упереджав мої бажання, дбав за всі дрібниці в дорозі і на кватирі, як добра мати. Я дивувалася нераз, відки в Росії беруться такі мужчини.

Та швидко мені довелося пожалкувати, як вони пропадають—як скоро і як глибоко падають!

Ми зупинилися в Іркутську. Зразу на тиждень, поки не надійдуть інструкції з Петербургу. Та минув тиждень, минув другий, ба місяць і два місяці інструкція не приходила. Пенсію моему Володі платили і то дуже гарну, а роботи не було ніякої, веліли ждати.

Ось тут я пізнала його з иншого боку. Свої медові дні ми пережили швидко, а потім він зачав нудитися зо мною. Ми переговарили все, що могло цікавити його, та швидко обоє наткнулися на такі теми, про які не хотілося говорити. Книжок не було, товариства не було. На світі сніги.

морози, метелиця. Швидко мій Володя почав виходити по обіді з дому і вертати аж вечір п'яний. Зразу соромився того, але потім перестав і перепрошати мене.

В п'янім стані він робився зрештою дуже милий. Жартував, сміявся, оповідав анекдоти. Тільки по невчасі я дізналася, що в тім стані до нього присідається ще одна відьма—карти. В п'янім стані його опановувала пристрасть грача і тоді він готов був програти все, що мав.

Запізно я дізналася про цю його хибу—аж тоді, коли він програв—мене саму.

Це так було. До Іркутська приїхав десь із далекого Сибіру багатий золотопромисловець Светлов. Чоловік не молодий уже, із тульських купців, багач страшний. Дива оповідали про його жорстокість і багатства. Між иншим він був великий аматор жінок і в кожному своїм заводі, яких мав кільканацять понад Байкалом, держав, казали, цілі гареми. Побачивши мене з Володею десь у якімось товаристві і розвідавши, що я нешлюбна жінка, він почав міркувати, як дістати мене в свої руки. Швидко він розвідав Володину вдачу, підпоїв його, завабив до карт і обіграв із усіх грошей. Розпаленому програною позичив невеличку суму грошей. Володя знов програв. Светлов позичив йому ще раз—знов програв мій Володя. Тоді Светлов запропонував Володі грати на мене: коли Володя виграє, пропадають усі позички Светлова, а як виграє Светлов, то бере собі мене.

Розуміється, Светлов виграв».

«Тямлю як нині ту сцену, Массіно! Ніч. На дворі fuga, вітер виє. Я сиджу при лямпі за якоюсь роботою і жду на Володю.

Стукання. Входять. Не сам Володя, а ще якісь грубі голоси. Я так і завмерла зо страху. Якесь нещастя!

Входить Володя, а за ним велитень у медвежім футрі, з широкою рудою бородою, з товстим червоним лицем і плескатим носом. А за ним поліцмайстер і кілька ще якихось панів.

Я встала і обернулася лицем до них. Володя підходить до мене нетвердим кроком. У нього сльози на очах.

— Манюсю, — мовить і уриває.

Потім узяв обі мої руки в свої долоні, поцілував їх, а потім замахнув ними і вдарив себе з усеї сили по щоках — раз, другий, третій...

— Манюсю, я підлий, я негідний! Я програв тебе в карти. Оцьому... Ніканору Ферапонтовичу програв.

І показав на велитня, що розтягнувши своє лице вшир якимось нечувано широким усміхом, підійшов один крок ближче до мене.

— Так-с! Ми мали честь і приємність, — промовив він, кланяючися незграбно.

— Чого-ж панове хочете від мене? — запитала я ледве чутно зі зворушення.

— Манюсю, забудь мене, підлого! — благав, ридаючи, Володя. — Не варт я тебе! Одного пальчика твого не варт. Наплюй на мене! Відвернися від мене! Я не твій, а ти не моя.

— Дуже просимо вашої милости,—говорив до мене, всміхаючися, рудий велитень.—У нас вам, Марія Карловна, добре буде. Я чоловік хрещений і до вашої милости, сказати вам, усею душею і всім серцем.

— Але-ж я вас не знаю і не хочу!—скрикнула я до нього.

— Познайомимося, Марія Карловна, це діло не довге. І охота прийде. Милости просимо не гаяти часу, бо завтра нам треба в дорогу. Пакуночки свої, що вам потрібно, звольте забрати. Тут у мене й повіз на вулиці.

— Ні, пане!—мовила я рішуче.—Я не розумію того всього і прошу вас дати мені й моему мужові спокій.

— Милости просимо, Маріє Карловно,—мовив незрушеним солодким тоном Светлов,—не сердитися і не супротивлятися. І не забувати, що ви в Сибіру, а не в вашій єретицькій Німеччині. Ми ще тут, богу дякувати, живемо в страсі божім і в послусі і маємо способи уговкувати непокірних. Ось мій кум, його високоблагородіє пан поліцмайстер може в разі потреби поговорити з вами трохи инакше.

Поліцмайстер, що досі держався якось у тіні за велитенською фігурою Светлова, виступив наперед і запитав мене коротко:

— Ви знали Зигмунта Зембецького? Знали, правда? Не перечите. Він тут у нас ув острозі і ми можемо поставити вам його до очей. І коли не хочете завтра сидіти в острозі разом із ним, то не робіть комедії і слухайте Ніканора Фера-

понтовича. Це вам моя рада і мій розказ...

На другий день, позавивана в шуби та в медвежі шкіри, я з Ніканором Ферапонтовичем їхала вже на схід, далеко на схід у безмежні снігові простори Сибіру».

«Микола Федорович конає.

Перед моїми вікнами тільки що луснула японська бомба і знесла півдаху з будинку. Ані одної шибки цілої не лишила. Що то буде далі?

Щось немов стоїть за моїми плечима і торкає за руку і шепче:

— Швидче! Швидче! Кінчи!

Куди швидче? До якого кінця гонить мене невмолима доля? Чи під бомбу, чи на дно моря, чи до якоїсь таємної фірточки, якою ще сьогодні, ще завтра можу висмикнутися на вільний світ, на кращу будущину, а післязавтра вже не можна буде?

Массіно мій! Я ні про що не думаю, лише про тебе. Думка про тебе додає мені сили і певности серед оцього пекольного життя. Чи що роблю, чи куди ходжу, все мені здається: це лише для одної цілі здале, щоб вернути туди, до рідного краю і побачити його. А яке буде наше бачення після всього... всього того, що ось тут стоїть як ряди мерців на отих картках?

Дарма! Не думаю про це.

Швидче, швидче до кінця, будь він собі який хоче!»

«Ніканор Ферапонтович був для мене дуже добрий. Проте грубість його натури і неотесаність його поведінки збуджувала в мені обридження, тим більше, чим більше він силкувався надати їй вигляд цивілізованих манер.

Боже мій, коли подумаю про ті три місяці, проведені з ним...

Та ні! По що тобі моїх вражінь, моїх гірких досвідів, оплаканих кровавими слізьми? Швидче, швидче до кінця!

Весною коло самого Красноярська, коли ми обоє їхали на якийсь його завод, на нас напали бродяги. Мабуть довго засідалися на нього. Мабуть візник був у змові з ними. Досить: їдемо лісовою просікою, нараз—гов! Коні стають, і до нас з усіх боків тиснуться страшні, кудлаті обличчя, блискотять ножі, револьвери...

Ніканор Ферапонтович боронився. Був страшенно сильний. Та з самого початку борні один бродяга віпхнув йому свій ніж між лопатки. Він рванувся і ніж лишився в тілі. Доки ніж був у тілі, доти Ніканор Ферапонтович боронився. Кидав напасників як снопи, ломав їм ноги копняками своїх здоровенних чобіт. Та коли бродяга підсунувся з-заду і вирвав ніж із рани, Ніканор Ферапонтович швидко ослаб і покотився додолу.

Мучили його страшенно... Знущалися над ним, поки не сконав.

Я сиділа в повозі як труп і гляділа на це труп'ячими очима.

Потім ми поїхали. Хто такий? На кізлі сидів інший візник, а обік мене в футрі

Ніканора Ферапонтовича — Зигмунт.

— Цілий місяць полюємо на тебе, — сказав він коротко. — Ну, богу дякувати, нарешті спіймали.

На лісовій поляні була нарада. Боже мій, які лиця! Які фігури! Які голоси!

Ділили добичу. За мене зчинилася бійка. Зигмунт доказував, що я його жінка, але там, у сибірських лісах цей доказ не мав ніякої ваги. Я дісталася ватажкові. Його звали коротко «Сашка», але хто він був, якої народности і якої віри, цього не знав ніхто і до цього було всім байдуже.

Зигмунт покинув ватагу, шепнувши мені на відхіднім:

— Не бійся.

По двох тижнях ватагу в її лісовій криївці обскочили три роти салдат. Сашку на місці повісили. Інших позаковували.

Мене взяв капітан. Зигмунта, що припровадив їх туди, закували разом з іншими. Більше я не бачила його. Ніч нас звела, ніч розвела, і для мене він лишився страшним виплодом ночі.»

«Переводжу дух. Згадую...

Оце, що тепер прийшло, майже рік, це було найтяжче, найстрашніше з усього, що я зазнала в життю.

Ані побут між злодіями, ані блукання по сибірських тундрах, ані життя в тайзі серед бродяг не було для мене таке страшне та погане, як життя в домі капітан-ісправника Серебрякова.

У нього була шлюбна жінка, зла як гадюка, але загукана ним, держана в страсі і вічних побоях. Подумай, як то було нам жити обом?...

Капітан раз-у-раз пив, а в п'янім виді бив нас обох, не розбираючи.

Дні й ночі минали мені як у найтяжчій каторзі.

Нарешті я втекла від нього. Хотіла йти в Байкал, утопитися, та натрапила на поїзд, яким їхали війська на війну з Китаєм. І поїхала з ними. Мені байдуже було, з ким...»

«Страшна була ніч. Бомбардування сильніше, як коли будь досі. Здавалося, що все місто розторощать на порох.

Микола Федорович умер. Ховають його з парадом.

Сьогодні тихо. Штурм відбито. Обі сторони ховають убитих та перев'язують ранених. Як би ти бачив, що криється в цих худеньких, невидних словах!...

Китаець говорить мені:

— Ця ніч... почта поїхав.

Кінчу цей лист. Досить. І так усього не переповісти. А маєш доказ, що я не хотіла утаїти від тебе нічого.

Прощай! Любий мій!... Та ні, не буду розжалоблювати себе.

Адже побачимося... як не тут, то там? Віриш у бачення там? Я вірю. Здається, що як би на хвилю перестала вірити, то здуріла-б, руку наложила-б на себе. А може ця сама віра—симптом божевілля?

Прощай! Гармати грають. Чи новий штурм? Іду над море, щоб передати лист Китайцеві. Ще раз прощай! До побачення.
Твоя

Сойка».

І це має бути правда? Ні, ніколи!
Глупа, романтична дівчина повідувала, щоб...

Та що це я?

Три чверти на дванадцятую! Господи! А я сиджу над цим листом і весь замочив його сльозами!

Цілу годину просидів, сам себе не тямлячи. І плачучи. Що це зо мною діється?

Новорічня година наближається. Чи так то я надіявся зустрічати її.

Де мої сподівані радощі! Де мої естетичні принципи? Де моє тихе задоволення! Пропало, пропало все! Ось де життя! Ось де страждання! Ось де боротьба і розчаровання і безмежні муки і крихітки радощів, за-для яких і безмежні муки не муки!

Що таке чоловік для чоловіка? І кат і бог! З ним живеш—мучишся, а без нього ще гірше! Жорстока, безвихідна загадка!

«До побачення». Так вона кінчить. Та невже-ж це можливе? Невже для нас, розділених так многими могилами, є якесь побачення? Ні, не вірю!

А понад ті могили пливе рікою одно велике неперерване страждання. І мучить нас.

До побачення, серце! Приходь, приходь!
Що врятувалося, переходячи через стільки
могил, що лишилося живе в наших серцях
по стільких руїнах—нехай живе! Нехай
надіється!

Та ні, мабуть не для нас надія! Не для
нас весна. Ми змарнували, поховали її.
Нашої весни не воскресить ніяка сила!

Де ти тепер? Чи все ще там у тім
кровавім Порт-Артурі, серед ранених та
призначених на загибіль, сама носячи
своє велике кладовище в серці? Чи може
давно вже твої кости розмиває бурхливе
Жовте море?

Чи може знов доля викинула тебе в
широкий світ, у сибірські тундри, в китай-
ські брудні передмістя, вкинула в болото
і грається тобою, як забруканою, попсо-
ваною забавкою, поки не кине десь на
смітнику? Голубочко моя! Де ти, озовися!
Нехай у цю новорічну годину хоч дух твій
перелине через мою хату і торкне мене
своїм крилом! Нехай його подих донесе
хвилю дійсного, широкого, многостражду-
щого життя в моє слимакове, паперове
та негідне існування! Може й я прокинуся
і стрясу з себе ті пута і рвануся до
нового життя!

Дзінь-дзінь-дзінь!

Дзвоник у передпокою! В цю пору?

Що це таке? Телеграма?

Івась мабуть спить уже?

Та ні. Чую, відмикає.

Якийсь гомін! Що це? Хто це? До мене? В таку пору?...

Кроки в салоні.

— Це ти, Йвасю?

— Я, прошу пана.

— Ти ще не спав?

— Ні, прошу пана. Читав досі.

— Що там таке?

— Якась пані в передпокою. Конче хоче бачитися з паном.

— Пані? стара? молода?

— Не знаю. Завельонована¹⁾. Я перепрошав, не хотіла йти. Скинула футро. Там холодно, а вона сидить у такій легкій сукні, червоній з білими цятками...

— Проси!

В лютім 1905.

¹⁾ Завельонована—у воалі.

КООПЕРАТИВНЕ ВИДАВНИЦТВО **РУХ**

ПРАВЛІННЯ й ГУРТОВА КОМОРА

Харків, вулиця 1-го Травня 10.

Телефон № 29-84.

ТВОРИ ІВАНА ФРАНКА

В НЕВЕЛИЧКИХ КНИЖОЧКАХ ПІД НАЗВОЮ
«ФРАНКІВСЬКА БІБЛІОТЕКА»

1. Ліси і пасовиська	15 коп.
2. Маніпулянтка	30 »
3. Без праці	35 »
4. Молоді літа Мирона	20 »
5. Під оборогом. Мавка	12 »
6. На роботі	13 »
7. Полуїка	13 »
8. Навернений грішник	40 »
9. Яць Зелепуга	25 »
10. Ріпник	25 »
11. Вівчар	8 »
12. За-для празника	10 »
13. Моя стріча з Олексою	20 »
14. На дні	35 »
15. Гриць і панич	— »
16. Над мужицькою межею	— »
17. Різуни	— »
18. Історія кожуха	15 »
19. Казка про Добробит. Патріотичні порови	10 »
20. Місія	— »
21. Чума	— »
22. Галицькі образки	— »
23. Сурка	— »
24. На лоні природи. Щука. Дріяда	25 »
25. Сойчине крило	20 »
26. Батьківщина	— »
27. Гава. Гава і Вовкун	— »
28. Свинська конституція	— »

П'ЄСИ ІВ. ФРАНКА

З «ТЕАТРАЛЬНОЇ БІБЛІОТЕКИ» РУХ:

12. Майстер Чирняк. Комедія в 1 дії	. 15	коп.
13. Будка ч. 27. Драма в 1 дії	. 15	коп.
14. Украдене щастя. Драма в 5 діях	. 20	коп.
18. Учитель. Комедія в 3 діях	. 25	коп.

ЛІТЕРАТУРА ПРО ІВ. ФРАНКА

ДО ДОСЯТИРІЧЧЯ СМЕРТИ—28/V—26 р.

Ів. Ткаченко. Іван Франко. Науково-популярний нарис	. 30	коп.
---	------	------

ПОРТРЕТИ ІВ. ФРАНКА

форматом 11×18 сант., в фарбах, ц. 15 коп.

31.820

ЦІНА 20 КОП.

ф $\frac{I}{C-589}$

ГУРТОВА КОМОРА

Харків, вул. 1-го Травня, 10

31.820
 $\Phi \frac{1}{c-589}$

